GẪM CHÚA CHỊU CHẾT

(II Cô-rinh-tô 5 : 14-15)

Mục-sư H. M. Shuman, Hội-trưởng Hội «Christian and Missionary Alliance»

(Sáng Chúa-nhựt, 23 Décembre 1934, ông Mục-sư H. M. Shuman, Hội-trưởng Mẫu-hội, giảng tại nhà-thờ Hà-nội. Bổn-báo xin thuật ra đây để chư độc-giả đồng-lãm.)

TÔI rất cám ơn Đức Chúa Trời vì buổi sáng nay được hân-hạnh cùng các anh em thờ-phượng Ngài ở đây. Tôi nhơn danh Đấng Christ mà kính chào anh em, và cầu Chúa đổ phước lành dư-dật trên chúng ta. Bây giờ xin chúng ta suy-gẫm về II Cô-rinh-tô 5: 14-15. Hai câu nầy chứa bí-quyết Phao-lô sốt-sắng và tận-tụy vì cớ Đấng Christ. Khi viết hai thơ Cô-rinh-tô, Phao-lô có hai mục-đích, là dạy-dỗ cách tổ-chức Hội-Thánh, và mô-tả sự hầu việc Đấng Christ. Vậy, muốn hiểu câu gốc bữa nay, chúng ta rất cần đọc những đoạn trước.

Ông Mục-sư và bà H. M. Shuman

I. Đấng Christ chịu chết vì mọi người.—Trong mấy đoạn nầy, Phao-lô nói về những nỗi khó-khăn mình gặp đương khi hầu việc Đức Chúa Trời, và những ân-tứ mình nhận-lãnh để được kết-quả mỹ-mãn. Ông nói về chức-vụ lớn-lao của mình, và minh-chứng tại sao mình vui lòng chịu khổ—«Vì tình yêu-thương của Đấng Christ cảm-động chúng tôi.» Thật vậy!

Về Đấng Christ, ông trước hết nói đến sự thương-khó của Ngài. Thập-tự-giá là chơn-lý cốt-yếu của Tân-Cựu-Ước. Lâu đời về Cựu-Ước trước, đã dự-ngôn về Đấng Christ chịu chết (xem Thi-thiên 22 và Ê-sai 53). Đức Thánh-Linh đã dùng môi-miệng các đấng tiên-tri mà rao trước mọi sự xảy ra trong khi Đấng Christ chịu chết. Các nghi-tiết trong Cựu-Ước, như con sinh, đồ huyết, bàn-thờ, đều làm hình-bóng về Đấng Christ đến thế-gian, chịu khổ và chịu chết. Ngài chịu chết trên thập-tự-giá chẳng phải là truyện tình-cờ đâu, nhưng là do Thiên-mạng. Kinh-Thánh có chép: «Chiên Con đã bị giết từ buổi sáng-thế» (Khải 13 : 8). Tấn bi-kịch Đấng Christ chịu chết đã diễn trong

ý-tưởng Đức Chúa Trời từ lâu đời về trước và đã tỏ rõ tình yêu của Ngài.

Đấng Christ chịu chết chẳng phải vì Ngài có tội. Phi-e-rơ tuyên-bố rằng Ngài là «Chiên Con không lỗi không vít» (I Phie 1 : 19). Ngài chịu chết chẳng phải như một người tuận-đạo, hoặc vì yếu-hèn đến nỗi bị chúng ức-hiếp và giết đi, nhưng chính «vì Đức Chúa Trời yêu-thương thế-gian, đến nỗi đã ban Con một của Ngài...» (Gi. 3 : 16). Ta đọc Kinh-Thánh kỹ-càng, thì sẽ thấy Phao-lô hay nói về thập-tự-giá (I Cô 2 : 2; Ga 2 : 20 ; 6 : 14 ; v.v.).

Mỗi tín-đồ và mỗi chi-hội phải nhớ và suy-gẫm tình yêu-thương của Đức Chúa Trời đã tỏ ra trên cây thập-tự ; như vậy, chúng ta sẽ chịu cảm-động và sẽ lo khuyên đồng-bào đến cùng Chúa.

II. Sự chết của Đấng Christ có quyền-phép đổi mới lòng người.— Sự chết của Đấng Christ và sự đổi mới lòng người thật tương-quan mật-thiết. Nơi nào có Đấng Christ thì có sự đổi mới. «Chẳng có sự cứu-rỗi trong đấng nào khác, vì ở dưới trời chẳng có danh nào khác ban cho loài người, để chúng ta phải nhờ đó mà được cứu» (Sứ 4 : 12). Nếu ta tiếp-nhận Đấng Christ, thì Đức Chúa Trời khiến ta tái-sanh. Cứu-rỗi linh-hồn loài người, đó là kết-quả của sự chết Đấng Christ. Đây, dấu-hiệu của tín-đồ chơn-thật : «Nếu ai ở trong Đấng Christ, thì nấy là người dựng nên mới ; những sự cũ đã qua đi, nầy, mọi sự đều trở nên mới» (II Cô 5 : 17). Ấy chẳng phải là tiếp-nhận một giáo-lý, hoặc thay-đổi cách thờ-phượng, nhưng là ăn-năn tội-lỗi và thật tiếp-nhận Đấng Christ để được Ngài làm phép lạ thay-đổi tâm-hồn mình. Kẻ thật được cứu ắt xây-bỏ mọi sự cũ, tức là xác-thịt, tội-lỗi, thế-gian. Nếu không được đổi mới, thì chúng ta không thể nào trở nên con-cái Đức Chúa Trời. «Nếu một người chẳng sanh lại, thì không thể thấy được nước Đức Chúa Trời» (Gi. 3 : 3). Đã quay về sự sáng, Phao-lô ghét các điều trước mình ưa.

III. Sự chết của Đấng Christ thúc-giục chúng ta dâng mình cho Chúa.— Phao-lô khuyên rằng : «Xin anh em chớ chịu ơn Đức Chúa Trời luống không» (II Cô 6 : 1). Vậy, kẻ được Đấng Christ cứu-rỗi «không vì chính mình mà sống nữa, nhưng sống vì Đấng đã chết và sống lại cho mình.» Phải đầu-phục ý-chỉ Đức Chúa Trời và để Ngài cai-trị đời mình. Đức Chúa Trời đòi-buộc mỗi người truyền-đạo và tín-đồ phải dâng trọn mình trên bàn-thờ Ngài. Hội-Thánh nào chưa đầu-phục Đức Chúa Trời, thì không được đầy-dẫy quyền-năng Ngài. Nếu chúng ta ăn-ở theo xác-thịt, ắt Đức Thánh-Linh buồn-rầu và Hội-Thánh yếu-đuối. Nếu quyền-phép của Đức Chúa Trời hành-động trong ta, thì ta mới kéo linh-hồn tội-nhơn đến cùng Ngài được. Khi nào ta dâng trọn mình cho Chúa, thì Ngài liền đốc đổ hết quyền-phép thiên-thượng vào lòng ta.

Hãy chú-ý điều nầy : Ta phải sống vì Chúa hơn là sống vì mình hoặc vì kẻ khác. Điều cốt-yếu là làm đẹp lòng Ngài mọi bề. Nếu ta phạm tội, không noi gương Đấng Christ, thì Đức Thánh-Linh chịu đau-đớn muôn phần (Êph. 5 : 30). Ngày nay anh em có bằng lòng dâng mọi sự cho Chúa và vâng theo ý-chỉ của Đức Thánh-Linh chăng? Có lẽ trước kia anh em đã đầu-phục Ngài, nhưng bây giờ lại trốn khỏi bàn-thờ Ngài. Bằng vậy, hẳn Đức Thánh-Linh vẫn nài-nỉ anh em trở lại và dâng mình trọn-vẹn cho Chúa. Hội-Thánh được ơn-phước và người ngoại-đạo được cứu-rỗi là tại chúng ta dâng trọn mình đấy. Nếu thật được cứu, hãy sống vì Chúa và phó mình vào tay Ngài.

Trong Cựu-Ước có chép về của-lễ thiêu vốn khác hẳn mọi của-lễ kia. Có hương thơm ngào-ngạt bay lên tòa Đức Chúa Trời, của-lễ nầy trước hết làm hình-bóng về Đấng Christ chịu chết chuộc tội, rồi sau làm hình-bóng về tín-đồ dâng mình hầu việc Chúa. Đó là ý-tưởng của Phao-lô đã bày-tỏ ở

Rô-ma 12 : 1-2.—«...dâng thân-thể mình làm của-lễ sống và thánh, đẹp lòng Đức Chúa Trời.»

Một khi đầu-phục Đức Chúa Trời, chúng ta bèn được thông-công với Ngài và nhận-lãnh quyền-phép Ngài. Đức Chúa Trời muốn chúng ta trở nên những cái kinh sống dẫn ơn-phước cho muôn dân. Nếu cắt dây điện, thì ta không có ánh sáng, vì đã mất mối liên-lạc với nhà máy điện. Nếu nối dây, chắc lại sáng như thường. Đức Chúa Trời muốn chúng ta thông-công sanh-động với Ngài bởi lời cầu-nguyện, đến nỗi mình được quyền-phép cùng sự công-bình Ngài bao-phủ, và có thể chiếu sự sáng của Ngài cho mọi người.

IV. Sự chết của Đấng Christ đáng phải sanh ra tinh-thần truyền-giáo.—«Đức Chúa Trời... đã phó đạo giảng-hòa cho chúng tôi» (II Cô 5 : 19). Hội-Thánh đáng được «tình yêu-thương của Đấng Christ cảm-động,» đáng ghé vai gánh trách-nhiệm giảng Tin-Lành. Hiện nay Đấng Christ ngồi bên hữu Đức Chúa Trời, và nhờ chúng ta cứu-rỗi linh-hồn nhơn-loại. Ngài kêu-gọi ta và tôn-vinh ta bởi ban cho chức khâm-sai của Thiên-quốc. Triều-đình thiên-thượng cử chúng ta đi rao sứ-mạng cứu-rỗi khắp trái đất.

Phao-lô có lòng nhiệt-cuồng đưa-dẫn tội-nhơn đến với Đấng Christ. Ông biết cơn thạnh-nộ của Đức Chúa Trời nghịch cùng tội-lỗi là đáng sợ lắm. Ông hiểu rằng nếu người ta không tiếp-nhận ơn cứu-rỗi của Đức Chúa Trời, thì chẳng tránh được cơn thạnh-nộ và sự đoán-phạt. Ông muốn đẹp lòng Đức Chúa Trời và được Ngài ngợi-khen. Ông luôn luôn ghi-nhớ và suy-gẫm rằng mình sẽ phải tính sổ với Đức Chúa Trời về mọi việc mình làm, cho nên chức-vụ và đời sống ông được đẹp lòng Ngài mọi bề. Chúng ta há chẳng được cảm-động và tỉnh-thức khi suy-nghĩ rằng mình sẽ phải tính sổ với Chủ? Phao-lô chịu cảm-động như thế, bèn dâng trọn mình hầu việc Chúa, sốt-sắng giảng đạo, để đẹp lòng Ngài.

Chúng ta chẳng được cứu vì làm lành, nhưng sẽ được thưởng tùy theo cách mình hầu việc Đấng Christ. Công-việc chúng ta đối với Chúa sẽ còn lại, hoặc bị lửa thiêu-đốt (I Cô 3 : 9-15). Chúng ta đã biết Đấng Christ, thì phải hầu việc Đức Chúa Trời và đồn đạo giảng-hòa cho mọi người. Ngoài Hội-Thánh Việt-Nam, Đức Chúa Trời chẳng có phương-pháp nào khác để rao-truyền Tin-Lành khắp Nước Việt-Nam.

Phao-lô nói: «Tôi mắc nợ cả người Gờ-réc lẫn người dã-man, cả người thông-thái lẫn người ngu-dốt» (Rô 1 : 14). Tôi tin rằng Đức Chúa Trời vẫn sẵn lòng và vẫn có quyền-phép để cứu-rỗi mọi người; nhưng Ngài «đã phó đạo giảng-hòa cho chúng tôi.» Chúng ta có trách-nhiệm đối với linh-hồn kẻ khác, và phải khai-trình về linh-hồn họ. Mỗi người phải hết lòng thưa với Chúa rằng: «Tôi xin dâng trọn mình cho Chúa để hầu việc Ngài.»

◇ ◇ ◇

Đức Chúa Trời ban cơn phục-hưng cho nơi nào là vì tín-đồ ở nơi ấy biết kẻ đồng-loại khốn-khổ về phần thiêng-liêng, bèn gắng sức rao-giảng Tin-Lành cho họ. Hãy cầu-nguyện và xưng tội, thì Chúa sẽ khởi-sự phục-hưng. Hội-Thánh nước Cao-ly đã làm như vậy, nên Đức Thánh-Linh hành-động trong lòng hàng ngàn, hàng vạn tội-nhơn và khiến họ tin theo Đấng Christ. Khi nào Hội-Thánh biết mình nghèo-đói thiêng-liêng, thì liền được ơn Chúa.

Cảm-tạ Chúa, Ngài đã ban phước dư-dật cho Hội-Thánh Việt-Nam! Nhưng hiện nay trách-nhiệm chúng ta nặng-nề hơn mọi khi. Đức Chúa Trời sẵn-sàng cứu-rỗi vô-số linh-hồn, song Ngài còn chờ ta hạ mình, xưng tội, dâng hết và đầu-phục Ngài. Hãy nói như Phao-lô rằng: «Tình yêu-thương của Đấng Christ cảm-động chúng tôi!»

Hãy cúi lòng, chớ-đừng cúi đầu mà thôi. Hãy đuổi-bỏ tội-lỗi, và để Đức Thánh-Linh dẫn-dắt mình. A-men!